



Repertoriul jurisprudenței

Cauza T-24/23

**UF
împotriva
Comisiei Europene**

Hotărârea Tribunalului (Camera a patra) din 8 mai 2024

„Funcție publică – Agenți temporari – Contract pe perioadă nedeterminată – Rezilierea contractului – Articolul 47 litera (c) punctul (i) din RAA – Ruperea legăturii de încredere – Lipsa stabilirii faptelor”

1. *Funcționari – Agenți temporari – Agenți temporari care intră sub incidența articolului 2 litera (c) din Regimul aplicabil celorlalți agenți – Agent gardă de corp pentru membri ai Comisiei – Rezilierea unui contract pe perioadă nedeterminată – Puterea de apreciere a administrației – Reziliere cu preaviz – Justificare întemeiată pe ruperea legăturii de încredere – Obligația de a iniția o procedură disciplinară – Inexistență [Statutul funcționarilor, anexa IX; Regimul aplicabil celorlalți agenți, art. 47 lit. (c) punctul (i) și art. 49 alin. (1)]*

(a se vedea punctele 53-57)

2. *Funcționari – Agenți temporari – Agenți temporari care intră sub incidența articolului 2 litera (c) din Regimul aplicabil celorlalți agenți – Agent gardă de corp pentru membri ai Comisiei – Rezilierea unui contract pe perioadă nedeterminată – Justificare întemeiată pe ruperea legăturii de încredere – Control jurisdicțional – Limite [Regimul aplicabil celorlalți agenți, art. 2 lit. (c) și art. 47 lit. (c) pct. (i)]*

(a se vedea punctul 58)

3. *Funcționari – Agenți temporari – Agenți temporari care intră sub incidența articolului 2 litera (c) din Regimul aplicabil celorlalți agenți – Agent gardă de corp pentru membri ai Comisiei – Rezilierea unui contract pe perioadă nedeterminată – Justificare întemeiată pe ruperea legăturii de încredere – Decizie de concediere – Obligația de a stabili realitatea faptelor invocate – Conținut – Nerespectare – Consecințe [Regimul aplicabil celorlalți agenți, art. 2 lit. (c) și art. 47 lit. (c) pct. (i)]*

(a se vedea punctele 64-70)

Rezumat

Sesizat cu o acțiune formulată de UF, un agent gardă de corp pentru membri ai Comisiei Europene, Tribunalul anulează decizia acestei instituții de reziliere a contractului său de muncă de agent temporar pe perioadă nedeterminată.

Cu această ocazie, Tribunalul face precizări cu privire la obligațiile instituțiilor, în special în ceea ce privește stabilirea situației de fapt, în cadrul unei decizii de reziliere pentru ruperea legăturii de încredere a unui contract existent între instituție și un agent temporar în sensul articolului 2 litera (c) din Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene (denumit în continuare „RAA”).

În speță, în urma plângerilor primite din partea serviciului medical cu privire la comportamentul pretins inadecvat al reclamantului cu ocazia a două teste virologice de reacții în lanț ale polimerazei, denumite „PCR”, la care a trebuit să se supună în cadrul atribuțiilor sale, autoritatea abilitată să încheie contractele de muncă (denumită în continuare „AAIC”) a reziliat contractul acestuia pentru ruperea legăturii de încredere, cu un preaviz de cinci luni. Reclamantul a formulat o contestație împotriva acestei decizii, care însă a fost respinsă de AAIC. În consecință, reclamantul a sesizat Tribunalul pentru a obține, pe de o parte, anularea deciziei de reziliere a contractului său de muncă și, pe de altă parte, repararea prejudiciului moral suferit.

Aprecierea Tribunalului

Pentru început, Tribunalul arată că, în principiu, AAIC era abilitată să rezilieze contractul reclamantului în temeiul articolului 47 litera (c) punctul (i) din RAA înainte de expirarea acestuia și cu un preaviz de o lună pe an de serviciu efectuat, cu un minimum de trei luni și un maximum de zece luni, fără a trebui să inițieze o procedură disciplinară.

Astfel, având în vedere larga putere de apreciere de care dispune AAIC în cazul unei greșeli care poate justifica concedierea unui agent temporar, nimic nu o obligă să inițieze o procedură disciplinară împotriva acestuia din urmă în loc să recurgă la posibilitatea de reziliere unilaterală a contractului prevăzută la articolul 47 litera (c) din RAA. Numai în ipoteza în care AAIC intenționează să concedieze un agent temporar fără preaviz, în cazul unei încălcări grave a obligațiilor sale, trebuie inițiată, în conformitate cu articolul 49 alineatul (1) din RAA, procedura disciplinară prevăzută în anexa IX la Statutul funcționarilor Uniunii Europene și aplicabilă prin analogie agenților temporari.

În speță, rezilierea contractului reclamantului, al cărui preaviz a fost respectat, a fost motivată de ruperea legăturii de încredere dintre Comisie și reclamant, din cauza comportamentelor care i-au fost imputate cu ocazia testelor PCR menționate, în aplicarea articolului 47 litera (c) punctul (i) din RAA, iar nu în aplicarea articolului 49 alineatul (1) din RAA. În această privință, deși nu revine AAIC posibilitatea de a înlocui aprecierea superiorului ierarhic al reclamantului cu propria apreciere în ceea ce privește realitatea ruperii legăturii de încredere, AAIC trebuie totuși să verifice mai întâi dacă lipsa sau pierderea unei legături de încredere este invocată efectiv, apoi să controleze exactitatea materială a faptelor și, în cele din urmă, să se asigure că, având în vedere motivele invocate, cererea de reziliere nu este afectată de o încălcare a drepturilor fundamentale sau de un abuz de putere. În acest context, AAIC poate în special să aprecieze, ținând seama de observațiile prezentate de persoana în cauză, că împrejurări concrete justifică preconizarea unor alte măsuri decât concedierea, de exemplu stabilirea unor alte atribuții pentru această persoană în cadrul Comisiei.

În plus, în cazul în care o instituție care decide rezilierea unui contract de agent temporar se referă în special la fapte materiale precise aflate la originea deciziei de concediere ca urmare a pierderii încrederii, instanța este obligată să verifice veridicitatea acestor fapte materiale. În special, în măsura în care o instituție detaliază motivele aflate la originea pierderii încrederii făcând trimitere la fapte materiale precise, instanța trebuie să verifice dacă aceste motive se întemeiază pe fapte exacte din punct de vedere material. Procedând astfel, instanța nu înlocuiește aprecierea autorității competente, potrivit căreia pierderea încrederii este dovedită, cu propria apreciere, ci se limitează să controleze dacă faptele aflate la originea deciziei detaliate de instituție sunt exacte din punct de vedere material.

În această privință, după ce a examinat faptele în discuție, Tribunalul concluzionează că decizia AAIC a fost afectată de nelegalitate prin faptul că aceasta a considerat că este suficient de lămurită de mărturiile asistenților medicali care au efectuat cele două teste PCR în litigiu și a căror versiune a faptelor a fost pusă în discuție de reclamant și prin faptul că a refuzat să procedeze la o verificare a faptelor aflate la originea deciziei atacate în raport cu alte elemente de probă, care erau totuși disponibile, sau chiar prin organizarea unei anchete administrative. Prin urmare, Tribunalul admite argumentația reclamantului întemeiată pe aspectul că faptele care justifică decizia nu sunt dovedite. Acesta respinge însă cererea de despăgubire întrucât reclamantul nu a reușit să demonstreze, astfel cum îi incumba, că prejudiciul moral pe care îl invocă nu poate fi reparat integral prin anularea deciziei atacate și, ca atare, nu este reparabil.